

V vročih dneh.

IVO TROŠT:

Žalostna dogodba.

ivahna, vesela, z vednim smehljajem na licu je bila pravi angelček. Kakor je pela, bi človek mislil, da zvonijo srebrni zvončki. V drugem razredu med najboljšimi učenkami si je znala pridobiti krog prijateljic — enih misli, enega srca, prav gotovo pa vse vesele, živahne kakor je bila ona — Fanica sama. Tudi v najhujšem trpljenju ni izgubil smehljaj z njenega lica.

Neko jutro lanske zime se prismeje zjutraj v kuhinjo in pravi očetu: „Papa, o mami sem sanjala.“

„Kaj si sanjala.“

„Rekla je, da pridem kmalu za njo — v nebesa.“ Zopet se je nasmehljala. Saj jo je tudi oče pogledal začudeno. Ni mogel drugače, da jo je vprašal v šali: „Pa bi šla k mami?“

Nekoliko je pomislila in odgovorila: „Seveda bi — k mami.“

Še tretje leto po mamini smrti si želi otrok še vedno k mami, k mami!

Pozabila je sanje in nadaljevala svoje veselo, brezskrbno življenje. Še pred sv. Miklavžem je pisala teti v Trst, naj naroči svetniku, ki bo gotovo nakupoval daril pridnim otrokom, da kupi nji in sestri Mimici novo krilo. Miklavžu je menda nedostajalo postrežnikov, ki bi za njim nosili toliko

blaga, pa se je premislil in poslal obema iz Trsta kar po poštni nakaznici — denar za nova krilca. To je bilo pravo veselje.

Bila je pa lansko leto huda zima, da ni šel nobeden domačin v Ljubljano, kjer bi kupil za denar krilca. Mráz je bil o Božiču, mráz po Božiču, mráz kakor ne že davno. Otroci so se drsali v šolo, drsali iz šole, padali in se vnóvič drsali. Zdrsana so bila vsa pota, vse steze. Tudi pred šolo je bilo treba nasekavati led.

Predzadnjo nedeljo v prosincu — okolo sv. Neže — je Fanica padla, iz cerkve gredoča, na ledu in se močno pretresla. Prejšnji dan je poslala teti v Trst za god nekaj lastnoročno izdelanih čipk. Nedeljo po maši je prijokala domov in tožila, da je padla. Pobila se sicer ni, vendar je trdila z vso odločnostjo, da ne bo mogla več delati čipk in tudi v cerkev ne pojde več. „Nikoli več, boste videli!“ je zatrjevala. Šla je sicer res še tisto popoldne k litanijam, a zvečer je tožila, da jo vse boli. Domači so menili, da je hripava, pa so ji dali čaja. Umirila se je in zaspala. Naslednji dan je šla še v šolo, toda obrazek, prej smehljajoč, je bil upadel — bled. Bila je mirna, tiha, potrta. V torek ni več vstala. Mislili so, da jo je pograbila vratnica. Vsi domači so bili v strahu zanjo, zakaj mučen mir je zavladal po hiši, ko ni bilo več njenega smeha, njenega srebrnega glasa.

Celo součenke v šoli so se vprašujoč spogledovale, ko je ostal prazen njen prostor. Saj ni bilo več med njimi rumenolasega angelčka.

Drugi dan se je zavedala le redkoma. Njene prijazne temne oči so osteklenele. Venomer je klicala mamo, ne le podnevi, tudi ponoči. Ko so jo vprašali, kaj jo boli, je zatrjevala, da vse. Najhujše je bilo to, da je tudi ni smel nihče prijeti. Takoj je zavpila, da je vse navzoče obšla groza. V nezavednosti je zahtevala novo obleko, se prepirala z bratci in sestro za igráče, pa tudi tožila, kako trpi. Ko je došli zdravnik preiskal bolezen in ni mogel najti nič nevarnega, najsi tudi ni vedel, kako bi si razlagal nezavest male bolnice, je rekla, da že pošlje teta iz Trsta zdravila za njene čipke.

Petek dopoldne je še poznala po glasu očeta, pozneje nič več. Govor je tudi že zastal. Nerazločno je še prosila, naj jo pride župnik mazilit s sv. oljem. Kmalu potem se je umirila. Nehala je klicati mamo, nič več ni zahtevala nove obleke. Mislili so, da počiva, spi, kar je gotov znak, da ji je odleglo. Toda oče je pogledal svojega angelčka bliže in opazil, da res počiva, da mu je res odleglo, da ne kliče več mame, ker je — že pri nji v nebesih. Fanica je zaspala za večno. Oče jo je še prekrizal s tresočo roko, ji pritisnil na usta sv. razpelo in ji stisnil v ročico mrtvaško svečo. Bil je trenutek, ko so vsi molčali v hiši. Saj se ni nihče nadejal take nesreče. Zatisnila ji je očetova roka tisti vedno smehljajoči se očesci, in namesto nove obleke so ji dali birmanško belo krilo, ki ga je bila tako srčno vesela. V njem je bila tudi tako ljubka kot pravi angelček. Smehljaj se ji je obrazek na odru kakor se je v življenju, dočim so vsem navzočim sosedom in znancem iz širne okolice, ki so jo kropili, igrale solze v očeh.

Na Svečnico popoldne se je vil na pokopališče dolg izprevod z belo krsto. Njena učiteljica ji je govorila v slovo ob odprtem grobu. Nobeno

oko ni ostalo suho. Tovarišice so ji zapele nagrobnico, in še dolgo so donele poslovilne besede njene učiteljice: „Vem, da se tvoj duh druží sedaj le z nami. Z nebeških višav zreš na nas ostale, se nam ljubko smehljaš in kličeš: Hvala, hvala Bogu! Meni je dobro — pri mami! — Zato pa nas ne zabi pri ljubem Bogu, draga Fanica !

Ljudstvo se je razšlo, mladina se je razgubila v mrzel zimski dan. Ostal je sam grobček na pokopališču, posut s cvetjem, pokrit z venci. Drugi dan je pa pisala njena kumica iz Trsta: „Kaj dela moja zlata Fani?“ Meni je bilo tedaj težko, kakor da imam pisati slovo lastni hčerki.

Pomlajenje.

*Pod zelenim listjem
babica sedi,
v krogu svojih vnukov
se na smeh drži.*

*Kaj ji hoče teža
njenih poznih let!
Med mladino srečno
vsa je mlada spet.*

Simon Palček.

